

Der er andetsteds gjort store Ophævelser angaaende denne Sag, og jeg finder mig derfor foranlediget til at gjøre denne Bemærkning. Imidlertid skal jeg takke den forhenværende ærede Ridsfører, fordi han ved den foregaaende Behandling oplæste dette Aktstykke her i Thinget, og dette vil altsaa nu være i Stand til at domme om, hvorvidt den vedkommende Valgte havde Ret i sin Tante med Hensyn til dette Aktstykke eller ikke; det er mig aldeles uvedkommende. Det var denne personlige Bemærkning, jeg har fundet mig foranlediget til at fremsjøre. — I Anledning af den juridiske Diskussion, der har fundet Sted, kommer jeg til at tænke paa, hvor ubehdigt det er, at Grundlovens § 74 ikke er kommen til Virkelighed. Der staar der: „I Rigsrigtningssager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser, skulle Rædsninger indføres“. Naar man her hører, at det kan tænkes muligt, at Rigsdagen skulde kunne kjende en Mand uberettiget til at have Sæde her, og altsaa ikke valgbar, fordi en Dom har anset ham for ikke uberygtet, medens det tillige paastaas, at samme Mand nok kunde have Ret til at udøve Valg i Kommunen og til Rigsdagen, uagtet der staar i Grundlovens Valgbestemmelser, at der væsentlig gjælder de samme Regler for Valgbarhed som for Valgret, blandt andre den, at Ingen, som ikke er uberygtet, kan udøve Valgret, saa siger jeg, at det vilde være paa Lide, at man til Rædsninger i Sager af den Art, thi der forekommer det mig, at den juridiske Bevidsthed skiller sig fra den sunde Folkebevidsthed. Det forekommer mig især, at det havde været ønskeligt, at den nævnte Bestemmelse, som er indført i Grundloven, var indført i Livet gennem Lov, især til Brug i en Overgangstid fra et gammelt herfærdigt politisk System, hvorefter Embedsmændene saa at sige vare Guder blandt Folk, til et saadant, hvorefter de ere nedbragte til at være ordinære Mennesker, dog med vigtige Funktioner. Dette er en Tante, som jeg ikke kan tilbageholde ligeoverfor den Slags juridiske Fortolkninger som dem, der i Dag ere fremkomne. — Det er i Øvrigt blevet udtalt af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds, at det Særegne ved den Slags Forbrydelser, hvorom her er Tale, var, at det var bevist, at Vedkommende har vidst, at det var en usand Anke, han fremsjorte; men jeg har læst de vedkommende Aktstykker, og jeg har ikke set, at der et eneste Sted deri er Tale om en Tilstaaelse af den vedkommende Dømte om, at han vedkjendte sig at have sagt Noget, han vidste var usandt. Der er derimod en indirekte Slutning fra Præsidentens Side, som gaar ud paa, at, efter hvad Vedkommende har sagt, maa det antages, at han har vidst, at det, som fremkom under hans Ankeposter, var usandt; men det forekommer mig ikke, at denne Mand er overbevist om at have fremsat Noget med Bevidsthed om, at det var usandt. Dersom jeg havde

set, at denne Mand havde tilstaaet, at han havde begaaet en saadan lav Gjerning, skulde han aldrig have faaet min Stemme til at beholde Sæde her i dette Thing, som jeg tidligere har givet ham, og som jeg ogsaa i Dag agter at give ham; men jeg har netop den modsatte Mening. Jeg har ligesaa vel Ret til at drage en Slutning, som Domstolenes Medlemmer have det, og jeg anser ikke Dommerne for at være useilbarlige, ligesaa lidt som jeg anser Paven for at være det. Derfor er det, mine Herrer, at jeg maa give den ærede Rigsdagsmand, som er Ridsfører i denne Sag, Medhold i, at vi skulle vogte os for at komme ind paa den Vej, som her tilraades af et Mindretal, idet jeg tror, at den kan have høist farlige Følger; thi man siger, hvad man vil, saa paastaar jeg, at der i denne Sag ikke kan forelægges nogen Sag af denne Art, uden at det Politiske har Indflydelse derpaa, og man kan ikke tænke sig noget Værre, end at man af politiske Grunde skulde vedtage en Beslutning, som kunde udøve en saa kraftig Værkning paa Medborgere som den, der her er Tale om. Jeg havde ønsket, at det ærede Medlem havde undladt at stille sig, og at han ikke var bleven valgt; men uagtet Kredsen vidste det samme, vi Alle vide, har den valgt ham, netop fordi den anser ham for en Art Martyr for Folket ligeoverfor høvmodige Embedsmænd; derfor har den valgt ham, efter hvad der er blevet mig meddelt af ansete Mænd, som i den Kreds have virket for hans Valg. Derfor kan jeg paa ingen Maade gaa ind paa den Anskuelse, at det skulde være Folkethinget, der skulde bære Ansvar i denne Sag; men jeg holder mig til, hvad den ærede Ridsfører sagde, nemlig at det maa være Kredens Sag. Grunder Dem, mine Herrer, at der i Præsidentens Dokumenter forefindes Udtalelser fra Præsidentens Side, som gaa ud paa, at Vedkommende maa antages i Videnskabslighed at have ladet sig henrive til forskjellige Ytringer, og dernæst vil jeg bede de Herrer om at huske paa, hvad det er for en Mand, han stod ligeoverfor. Folkethinget kjender denne Mand fra tidligere Sager; det er denne Mand, som i sin Tid var Kommissarius for Regeringen.

Rettelser.

Sp. 1608, L. 26 f. o., istedetfor „1866—67“ læs:

„1856—57.“

— 1609, v. 20 f. n., istedetfor „tilfiges“ læs: tilfigtes“